

Ženy přebírají mužskou roli, chovají se jako chlapi

 radiouniversum.cz/cerny-slavomir-1d-zeny-prebiraji-muzskou-rolu-chovaji-se-jako-chlapi

Slavomír Černý Díl 1/3

Text 19.1.2024 29 min Přehrát

#Muži a ženy

Zrovnoprávnění žen, chránit práva žen, kvóty pro ženy, zamezit diskriminaci žen, stop násilí na ženách, ženy do vedení firem – a mohla bych ještě dlouho pokračovat ve výčtu hesel aktivistek, kterými je dnes zaplněn celý veřejný a mediální prostor, a nejen dnes, trvá to už léta. Trochu nám z tohoto vzorce, jak se zdá, vypadli muži – můžeme diskutovat o tom, zda je to jejich rezignací, nebo naší invencí, ale ještě důležitější otázkou je, jak z toho ven? Následující slova jsou jakýmsi mottem našeho dnešního hosta: „Role muže je pro domácí pohodu klíčová. Aby v tradiční rodině byla kontinuálně radost, pohoda a bezpečí, potřebuje být muž psychicky silný, a být oporou pro sebe, ženu a děti. Potřebuje však inspiraci od ostatních mužů, aby se od nich mohl učit, a zároveň jim pomáhat. Jen tak má mnohem větší šanci stát se vzorem pro své děti a široké okolí. Tak se naše společnost může pozvednout a zdravě fungovat“. To jsou slova mého dnešního hosta, Slavomíra Černého, spoluzakladatele projektu „Restart muže“, a organizátora konferencí „KOCHference“.

Martina: Jenom ještě doplním, že navíc spolu s psychologem Milanem Studničkou, kterého posluchači znají také z našeho vysílání, jste založili projekt „Dovychovat“. Takže, jak už jsem řekla na začátku, společně s Milanem Studničkou uskutečňujete projekt „Restart muže“. Řekněte mi, proč si myslíte, že muži potřebují restartovat?

Slavomír Černý: Tak to vychází z mého příběhu. Já jsem potřeboval životní restart, a protože jsem vůbec nevěděl, jaká je moje role – bál jsem se žen, jejich emocí – utíkal jsem, a v podstatě jsem nevěděl, jak

budovat vztah se ženou, natož jak mít nějakou rodinu. Když jsem o tom začal veřejně mluvit, tak se začalo ozývat obrovské množství mužů. A vidíme to samozřejmě v rodinách, že rozpadovost rodiny je obrovská, a to v celospolečenském hledisku, kdy se společnost, nechci říct, že se rozpadá, ale vidíme, že jsou všude války, napětí, a v podstatě napětí ve světě vzrůstá. A vidím, že my, muži, jsme psychicky slabí, a spousta mužů nevnímá svou roli. Hlavně ti muži, kteří jsou v poli moci, a to vzniká už v rodině. Tak proto se tento projekt se jmenuje „Restart muže“, protože opravdu potřebuje restart, a pochopení, co je naše role – chlapecká role. Což je v dnešní době skoro až kacířský čin, protože vnímám obrovský tlak právě na rovnoprávnost, vyrovnanost rolí, a často je tam boj mezi mužem a ženou. A proto si často muži a ženy nerozumí, protože se nevnímají navzájem.

Martina: Můj syn mi nedávno řekl, že je hrozně těžké být v dnešní době chlap.

Slavomír Černý: Je.

Martina: Protože se toho vlastně po něm hodně chce, a kdykoliv – on mluvil za sebe, a o svém prostředí ve škole – se projeví jako muž, tak působí jako agresor, jako člověk, který je málo po srsti. Řekněte mi, co si s tím počít?

Slavomír Černý: Dneska je strašně těžké být mužem, protože těch požadavků na muže je obrovské množství. Je potřeba, samozřejmě, zajistit rodinu, to znamená, že je potřeba trávit čas v práci, potřeba přijít domů a fungovat, což je v podstatě problém atomických rodin. A muži často... Já jsem měl obrovský strach se ozvat, komunikovat, co se mi nelíbí – měl jsem strach se ozvat. A v momentě, kdy jsem se začal ozývat, tak to často bylo vnímáno negativně, protože v tom často byly emoce, bylo v tom napětí, a ostatní to samozřejmě neviděli rádi, protože dneska komunikovat vlastní hranice je často spojeno s tím, že jsme agresivní, a tak dále, protože to neumíme. Takže to je to, co si

potřebujeme uvědomit a pochopit. A samozřejmě u mužů to je naprosto klíčové, aby vnímali, kdy mají strach, a byli v kontaktu sami se sebou, což často znamená podívat se sám do sebe, a najít v sobě odvahu, a třeba si něco přiznat – že mám strach, nebo něco nezvládám – což pro spoustu mužů není zrovna jejich šálek kávy.

Martina: A teď se mi tak nadřazeně chce zeptat: A kdy se vám to, Slavomíre, stalo? Vám všem? Kdy se vám stalo, že jste taková nebožátka? Že jste ztratili kontakt sami se sebou?

Slavomír Černý: To je krásné.

Máme tady epidemii strachu mužů z žen. Kluci jsou odpojeni sami od sebe, protože je matky doma naučí, že žena je autorita, a musí se poslouchat.

Martina: Ale bohužel, já jsem touto větou, a jakýmsi nadhledem a shovívavostí, odstínila a odrazila to, jaká je v současné době atmosféra ve společnosti. My ženy se na vás díváme shovívavě, protože vidíme, že jste slabí a že potřebujete naši sílu.

Slavomír Černý: Tohle je velké téma.

Martina: Velké téma to je, ale narážím na to dnes a denně. A předesílám, že ne doma, aby byl můj muž v klidu.

Slavomír Černý: Možná se pojdme podívat na to, kde to vzniká.

Martina: Pojdme se podívat, kde se tato obrovská krize mužství, o které často mluvíte, bere.

Slavomír Černý: Je to obrovská krize.

Martina: Ano. Kde se nám zrodila, kdy vznikla, a jak se k vám dostala? K nám.

Slavomír Černý: Nedávno jsem byl v Praze na Zličíně v IKEA, kde je kolotočový vstup. A já jsem zašel do vstupu, a se mnou tam byl, přišel čtyřletý chlapeček a jeho maminka – prostě byla napřed a čekala venku. A ten chlapeček prostě – šli jsme spolu, protože se to kolo točilo – se rozbřečel, protože asi cítil strach. A jenom jsme vyšli a maminka na něj hned spustila: „Prosím tě, čeho se bojíš? Proč brečíš? Nemáš brečet!“ A já jsem si říkal: „Ty brd’o, to jsou přesně ty okamžiky, kdy v podstatě dochází k odpojení tohoto chlapečka. Je to v podstatě strach, který si muž – jako chlapeček – bere, tedy že se té ženy bojí.“ To je příklad povelů a zákazů, který je vidět v naší komunitě Dovychovat. Některé mamky se přiznávají, že svého chlapečka úkolují, povelují, třeba i 50krát denně. Takže si vezměte: Malý chlapeček už od roku slyší od maminky: „Sedni, lehni, vstávej, běhej. Jdi si čistit zuby.“ Příkazy, zákazy, povely. Takže se tento malý chlapeček učí co? Za prvé, že žena je autorita. Zadruhé, že žena se má poslouchat. A co se stane, když neposlechne? Tak buď přijde fyzický trest, dostane pár na zadek, nebo tam začne vydírání, emoční nátlak, a v podstatě se chlapeček od útlého věku učí, že žena se má poslouchat.

Martina: A tak maminky se poslouchají, a pokud maminky dávají určité rady, nebo i povely s láskou, tak to má asi na chlapečka poněkud jiný dopad, než když je to tak, že dítě stojí neustále na „buzerplace“.

Slavomír Černý: No, teď chci říct jádro pudla: Když to dítě slyší opakovaně, třeba po dobu deseti patnácti let, tak takovýto povel může slyšet 200, 300 tisíc krát. A co se stane s myslí tohoto chlapečka? Zaprvé, nevnímá. A za druhé se tam tvoří obrovský strach – automaticky staví ženu na piedestal. Prostě takový brutální chlapík, který ženy nevnímá. A vůbec nechci říct, že maminky jsou špatné, naopak. To je právě problém atomické rodiny, že často je chlap v práci, vydělává peníze, protože musí zabezpečit rodinu, a maminka je často sama – na jedno dítě, na dvě děti, někdy na tři děti, a do toho musí vyprat, vyžehlit, připravit, nakoupit, umýt. A ještě tam má další děti,

kteřé bojují o pozornost. Proto je logické, že maminky často sklouzávají k těmto povelům, příkazům, zákazům, protože často nemají zbytí, protože často nemají podporu, nemají pomoc, nemají podmínky. Často si nerozumí se svojí maminkou, často nemají kamarádky, které by jim pomohly. A často tchýňka také buď není, nebo je daleko. Nebo tam je obrovský nesoulad v pohledu na výchovu.

Martina: A dřív to tak nebylo? Vždyť přece dřív to tak bylo: „Než se vrátím, našťípeš dřevo, zatopíš. Odved' Mařku do školky.“ Vždyť přece můj tatínek měl těchto povinností – ale opravdu povinností a práce – mnohem více, než má třeba většina spolužáků mého synka.

Slavomír Černý: Ale dřív se žilo v komunitách, vlastně se žilo více generačně pohromadě. Takže v podstatě maminka sem tam měla nějakou pomoc a podporu od dědy, od strýce, od kamarádů – takže to vlastně bylo společenství. Ale jak je dneska právě atomická rodina, tak maminka je na to často sama. A říkám, maminky vůbec nejsou špatné. Naopak, mají toho na sobě strašně moc, a často nemají podmínky, aby mohly kloučky vychovávat. A tam právě nastává to, že zaprvé se kluci odpojí sami od sebe, a naučí se, že žena je autorita, a musí se poslouchat. A proto se tolik mužů bojí žen. To je pravá epidemie.

Klukům chybí vzory chlapů, a proto nevědí, co si se sebou počít, a jak se chovat k ženám

---

Martina: Jenom teď mi vysvětlete jednu věc: Zatímco dřív to bylo tak, že kluci přece nebrečí – „Prosím tě, nech toho.“ – tak dnes je to přesně obráceně. Zatímco dřív bylo: „Ty jsi nevyhrál? To znamená, že tě Tonda předběhl? No dobře. Tak co se dá s tebou dělat.“ Tak dnes je to tak, že se dnes dostávají diplomy za patnácté místo. Tak mi řekněte, v čem je tedy ten problém? Kde je vlastně jádro pudla, proč se nám tak vy muži rozpadáte před očima? A proč my ženy obsazujeme vaše místa? Protože jsou prostě prázdná?

Slavomír Černý: Ano. A protože tam chybí vzory chlapů.

Martina: Tak, a teď mi to rozeberte.

Slavomír Černý: Proto, jak jsme se právě bavili, že maminky jsou na chlapečky samotné, a často jim přikazují a fyzicky trestají. Tatínek často chybí, často, a maminka je na něho sama. A tím, že chlapeček nevidí, jak by měl fungovat muž, protože matka je často na výchovu sama, takže on to často nemá od koho odkoukat. A samozřejmě, když půjde do školky, tak co odkouká od vrstevníků? Kluci se samozřejmě poperou, i ve školce, a paní učitelka, když tam má dvacet dětí, tak často kluky dá od sebe, co nejdál, aby se neprali, takže kluk se nemůže poprat, což je ale naprostá přirozenost – kluci se potřebují prát. Takže kluci pak nemají to prostředí, kde mají být kluky.

Martina: Nemůžou si zvolit svého alfa samce, protože k tomu se musí proboxovat.

Slavomír Černý: Svým způsobem ano. A tatínek potom, když přijde z práce, je často unavený, chce mít klid, chce mít pohodu, a kluk by si s ním chtěl hrát, řídit. Tatkové mi často říkají, že jsou úplně vyřízení, a chtějí už mít klid.

Kluci jsou ve škole i doma tlačeni do toho, aby byli jako holčičky, aby spolupracovali, a kreslili si. Ale oni nechtějí kreslit, chtějí se pomlátit. A to je problém.

Martina: Ale přes to všechno se dnes říká, že dětem se věnujeme mnohem víc, než se kdy v historii rodiče svým dětem věnovali. Tak kde je zakopaný pes?

Slavomír Černý: To je právě to, že nevnímáme rozdílnosti. Rozdíl mezi mužem a ženou je v podstatě fundamentální. V nás chlapech je rivalita už od mala, malí kluci se prostě perou. A malé holčičky to tak prostě nemají, ony se rivalitu naučí až postupem času, protože my žijeme v mužském světě, který je už tisíce let postaven na mužských základech. Ženy mohly v Česku volit až od roku 1919, pokud se

nepletu, takže ženy mohou promlouvat do toho, jak je stavěna společnost, sto let. První fundamenty civilizace jsou kolik? Mínus sedm tisíc let, plus mínus, takže nějakých deset tisíc let tady je mužská společnost podle mužských pravidel – a ženy se na to musí napasovat. A rozdíl je, že v nás je konkurence, že v nás je rivalita, boj – to je vlastně klučičí, mužské. Jenže kluci se to nemají kde pořádně naučit, protože jsme v ženském prostředí, takže paní učitelka má ve školce dvacet dětí, a když se kluci poperou, tak je to hnedka špatně, a dávají je od sebe. Takže kluci jsou tlačeni do toho, aby byli jako holčičky, aby spolupracovali, aby kreslili. Oni nechtějí kreslit, oni se chtějí pomlátit. A to je ten problém.

Martina: Naše školství je nastaveno na hodné holčičky.

Slavomír Černý: Ano, a to je ten problém. A to mám od psychologa Milana Studničky, protože on jezdí do školek. A některé školky už mají prostor pro chlapce, že se tam můžou poprat, což je super. Ale není to tak často. A maminky chtějí mít svůj klid, protože často taky vyřízené, unavené.

Martina: Řekněte mi: Po čem tedy toužíte, když jste založili projekt Restart muže, když organizujete KOCHferenci, což je klub...

Slavomír Černý: KOCHference vychází z názvu „KOCH“, neboli Klub odvážných chlapů. KOCHference je naše výroční událost, kde přijde sedm set padesát chlapů na jedno místo, a na pódiu budou stát borci, kteří měli rozvodové papíry na stole, zadlužili rodinu, byli jako chlapi v depresi, a otevřeně budou mluvit o tom, jak byli fakt v pytli, a dokázali se z toho dostat, a jsou v naší komunitě fakt vzory.

Martina: Takže oč vám jde? Potřebujete dostat do společnosti rovnováhu? Nebo potřebujete, aby se z mužů zase stali chlapi? Nebo potřebujete vzít ženy, takzvaně, trochu u úst, protože už mají moc navrch? Řekněte mi, jaká je vaše vize?

Slavomír Černý: Vize je: Chlap do každé rodiny. Protože pokud v každé rodině není chlap, který je psychicky silný, který vnímá svou roli, který vnímá ženu, vnímá dítě, tak taková rodina nefunguje – je tam napětí. Protože když muž nefunguje, tak žena často přebírá otěže, zodpovědnost. Já to vidím dnes a denně u nás, v chlapské komunitě. A ženu dřív nebo později unaví, když potřebuje pořešit děti, všechno okolo domu, ještě dělá STK, rekonstrukce domu. To ženskou prostě unaví. Ale my v podstatě vedeme chlapy k tomu, aby nebyli jednodimenzionální muži, kteří vnímají jenom: „Já vydělám prachy, a ty se postarej o děti a o domácnost.“ My je vedeme k tomu, aby vnímali svou roli, aby vnímali pohled ženy, aby vnímali pohled dítěte. To znamená, aby chlap měl na život trojpohled, protože spousta mužů se na ženy dívá jako na muže, a to je obrovský průšvih. Proto vlastně...

Martina: Kdo za to může?

Slavomír Černý: Zase výchova.

Martina: Takže zase skončíme u maminek.

Slavomír Černý: Vůbec. Nechci říct, že mamky jsou špatné, jenom dochází k nerovnováze, protože tam není muž a protože tatkové nás k tomu často nevedli, nepovídali si o životě, a byly u nás často maminky, které byly generálové, a musely velet, a tatínkové často utekli do hospody, za milenkou, do práce, místo toho, aby to doma řešili, aby se o tom povídalo. A to je ten problém. A já to vidím v naší chlapské komunitě – vzory doma často nebyly. Proto v podstatě projektem Restart Muže budeme ukazovat chlapské vzory, které dokážou otevřeně mluvit o tom, jak selhali – co nešlo, čeho se báli, a jak to dokázali překonat – protože to je extrémně důležité. Dneska se o tom v naší společnosti nemluví, a chybí vzory chlapů, kterým to doma funguje, kteří vnímají svou ženu, neutíkají od toho, a nejsou podpantofláci. A tohle je extrémně důležité.

Muži jsou odpojeni sami od sebe. Dokážou postavit miliardové firmy, vést vládu, ale přijdou domů, a tam nosí kalhoty žena, které se bojí.

Martina: Slavomíre, vy jste v jednom rozhovoru zmínil, že kvůli krizi mužství se nám společnost a civilizace rozpadá před očima. Řekněte mi, jaký je tedy vlastně svět, ve kterém teď žijeme? Mužský? Ženský? Jaký je?

Slavomír Černý: Já vidím dnešní svět v obrovském konfliktu. A je to konflikt, který je v podstatě mezi mužem a ženou – a to na několika úrovních. Protože muž – který rozumí sám sobě, své roli, má ženu a děti – by neházel bomby na hlavu ženám a dětem. Proto máme konflikty ve světě, protože muži nerozumí sami sobě. Protože dneska je byznys hlavní modla, jsou furt předhazovány peníze, sláva a moc. A to je to, co je špatně. A to má samozřejmě i efekt na to, že to pak v rodinách nefunguje. A to je v podstatě základ.

Rodiny generují muže, kteří jsou odpojeni sami od sebe, bojí se žen, a tito chlapi jsou pak schopni postavit miliardové firmy, vést vládu, ale v podstatě přijdou domů, a doma nosí kalhoty žena. Znáám x chlapů, podnikatele, kteří vydělávají neskutečné peníze, přijdou domů, rozpadají se jim rodiny, ženy se stěhují s dětmi pryč. Nemusíme chodit daleko: Pojdme se podívat na bývalého premiéra – pan Nečas. Byly přepisy rozhovorů s jeho ženou, která to celé řídila – a bylo vidět, že z ní má strach, má strach se ozvat, má strach nastavit hranice, má strach s ní o tom komunikovat. V podstatě ona byla generál, který nosil kalhoty.

Martina: Takže poměrně slušná vláda padla proto, že pak přišla jiná, ještě silnější žena, která zadupala a – mezi námi – i generálové jí šli na ruku.

Slavomír Černý: Jasně, protože měli strach. A to je to, o čem mluvím, že mladí chlapečci se učí mít strach z ženských emocí, protože maminka na malého chlapečka nastoupí v emocích, a ten se

automaticky bojí. Já jsem se bál. Já jsem vystřídal desítky vztahů, protože jsem utíkal od jedné ženy, z jednoho ženského klína do druhého, protože jsem měl strach, když žena byla v emocích. Až v momentě, kdy jsem potkal skutečné chlapy, kteří mi poprvé v životě řekli: „Ty jsi posranej z ženskejch. Začni s tím něco dělat, nebo budeš fakt v pytli.“ A pro mě to byl náraz hlavou do zdi, protože já jsem byl na ČVUT v Praze, kde nám říkali, že jsme elita národa, a najednou byl někdo, kdo mi řekl: „Hele, ty ale vůbec nechápeš, jaká je tvoje role muže. Ty vůbec nechápeš, o čem je žena.“ A pro mě to bylo: „Ty brd'ó!“

Martina: A co jste se tedy dozvěděl?

Slavomír Černý: Že role muže je ochraňovat ženy a děti, a zároveň si nenechat srát na hlavu. To znamená vnímat sám sebe, vnímat ženu a děti.

Martina: Rozumím. Vy jste tady mluvil o tom, že je tady nepochopení mužské rivality, a kdyby muži pochopili sami sebe, tak nemůžou házet bomby na hlavu ženám a dětem. Ale odnepaměti se to děje, a myslím, že třeba pár století zpátky tady jakési přirozené pochopení, a vnímání, a respekt k roli muže – ať už skutečné, nebo machistické – byl. Tak mi řekněte: Jak to, že to nefungovalo ani tehdy?

Slavomír Černý: To je krásná otázka, děkuji za to. Tam totiž jde o to, že naše mužská role – v podstatě, jak fungujeme my, muži – že v přírodě silnější samec vyhrává – a samci, nebo chlapi rozhodovali mečem, silou, armádou, a málokterý z nich byl tak osvícený, že se ptal ženy, jak budovat společnost. To neprobíhalo. V podstatě ti, kteří vyhrávali války, budovali společnost podle toho, jak chtěli. A tím, že chlapi nevnímali sami sebe, budovali společnost na základě tlaku, rivality, konkurence, boje. Dnešní svět je v podstatě jeden velký boj, svět velké konkurence. To ale není ženský svět. Ženský svět není konkurence, není boj, není tlak, není výkon, není prostě nastavováním svých cílů. To není žena. Proto dnešní žena žije v mužském světě tak

blbě, protože jsou tlačeny do mužského světa. Proto se tolik žen snaží být manažerkami, a pasovat se do mužského světa. Ale to ženám nesvědčí. To vidím u nás v komunitě – ženy jsou už unavené z toho, že nosí mužské kalhoty.

Ženy se snaží napasovat do mužského světa a chovají se jako muži: tlak, výkon, konkurence, boj, cíle.

Martina: Zároveň byly pravděpodobně ženy zase unavené z toho, že jste dlouhá léta měli navrch, přestože to tak nebylo vždy, protože, řekla bych, že mnoho feministek si neuvědomuje, jak doba renesance byla opravdu renesanční i pro ženy – na to trošku zapomínáme. Přesto všechno se dá říct – když se podíváme, odkdy má žena hlasovací právo, odkdy ženy mohly začít chodit do školy, že to byl svět mužů. Ale on je stále.

Slavomír Černý: Jedeme v mužském světě. Jenomže ženy se teď snaží napasovat do mužského světa, ale furt je to tlak, výkon, konkurence, boj, cíle.

Martina: A vlastně rozdíl je možná v tom, že tehdy jsme jely ve světě mužů, kteří byli silnými muži, třeba machisticky silnými muži, ale teď jedeme mužský svět, kde oni už jsou trošku kocourci.

Slavomír Černý: A to jste řekla hezky, protože spousta mužů je, a cítí se, oslabena. Ale dnešní feminismus – to, jak se žena snaží dnes vyrovnat chlapovi, porazit muže – je boj, což je špatně. Ale zase se ženám nedivím, že jsou našťvané na muže, protože muži tím, že nevnímají sami sebe, nevnímají svou roli, způsobují obrovskou vlnu nepochopení. To je to, co je potřeba pochopit. Nezlobit se, nevyčítat, holt pochopit, jaká je role ženy, a jaká je role muže.

Martina: Americký psycholog Philip Zimbardo napsal knihu Odpojený muž. Asi jste ji četl. Jak takový odpojený muž vypadá? Vy jste tady mnohé už naznačil, ale podívejme se na současného odpojeného

muže.

Slavomír Černý: Tak to můžu popsat: To jsem byl já. A stále se z toho dostávám.

Martina: Tak se nám, Slavomíre, odkopejte.

Slavomír Černý: Já jsem v podstatě vyrůstal, studoval vysokou školu, ale vůbec jsem nevěděl, kdo jsem, jaká je moje role. A později jsem byl připravován v podstatě na práci v korporaci. To znamená, že jsem pracoval ve Škoda Auto, dařilo se mi – to jsem fakt byl skvěle placený. Ale byl jsem totálně vyprahlý, vystrašený – vlastně malý kluk v dospělém těle, protože jsem byl totálně v nekontaktu s mými emocemi, vlastně sama se sebou. Vůbec jsem nevěděl, jak budovat vztah se ženou, a došel jsem tak daleko, že jsem chtěl skočit pod most, chtěl jsem skončit se životem na Smíchovském nádraží, protože jsem byl totálně odpojený od sebe. A až to mi dalo takový šok, abych se nad sebou zamyslel, jak chci žít a jak chci fungovat.

A to vidím dneska, protože pracuji s muži v chlapské komunitě, že spousta mužů je od sebe odpojena. Prostě jsme jako roboti: Práce. Z práce domů, tam je naštvaná ženská, tak utíkám k pornu, do práce, támhle na internet. A takhle spousta mužů funguje, dokud jim žena nedá nějakou formu šoku, aby se probudil – v uvozovkách – a mluvím teď za naši komunitu. Takže odpojený muž je v podstatě ten, který nevnímá sám sebe, často je závislý, na útěku – to je jeden z nejčastějších mechanismů, které my muži máme – utíkáme do hospody, abychom si tam řekli, jak je život hrozný. Spousta mužů v podstatě žije v mentalitě oběti, takže si stěžují, fňukají. A je to obrovský problém.

Martina: Když muž uteče do hospody, nebo do jiného restauračního zařízení, tak by na tom nemuselo být nic až tak špatného, pokud by tam docházelo k jinému mužskému sdílení, než zase k tomu

machistickému: „Ta moje. Já jsem jí ukázal. A já, až se vrátím, tak jí to teprve spočítám.“

Slavomír Černý: Ano.

Martina: Řekněte mi, Slavomíre Černý, máte vy muži ještě nějaké skupiny chlapů, přátel, před kterými můžete vystupovat jako chlap, a ne jako poslední mohykán mužství?

Slavomír Černý: Tak když budu mluvit za naši chlapskou komunitou Restart muže, tak my ji tvoříme. Třeba od letošního května jsme měli každý měsíc komunitní setkání pro 60 chlapů, a všechna jsme vyprodali. A teď zrovna bude v neděli setkání v Praze – a znovu 60 chlapů – kam chlapi přijdou, a otevřeně řeknou, že mají potíže, že se jim to doma valí, že se jim rozpadá rodina, a jsou ochotni to řešit. Ale spousta chlapů, kteří ke mně přijdou na konzultaci, tak říkají: „Hele, já to nemám komu říct. Já nechci rozpad rodiny, ale když přijdu za kámošem, tak ten mi řekne: ‚Hele, dej jí pár facek, a vůbec to neřeš. Nebo si najdi milenku, a máš to vyřešeno.‘“ A to ti chlapi nechtějí. Jenže oni se nemají komu svěřit, protože chlap v sobě často cítí stud, pocit selhání, má strach se otevřít, strach mluvit o sobě, o tom, co je v jeho nitru. A často se cítí sám.

A já chlapům říkám: „Chlapi, fakt nejste sami. To, co prožíváte vy, prožívá x dalších chlapů.“ Protože to je vidět v naší komunitě, a proto pro chlapy vytváříme bezpečné prostředí, aby chlapi mohli říct: „Hele. Mně se to doma sere, a nechci za to být souzen, hodnocen, aby mi někdo něco vyčítal, nebo mě zesměšňoval.“ My naopak řekneme: „Hele, vítěj v klubu. Ale mně se to podařilo překonat.“

Muži často od témat vztahů se ženami utíkají do hospody, k milence, pornu, protože před sebou vidí rozohněnou ženskou, která vyčítá

Martina: A když se tam takto sejdete, dokážete si otevřeně, takzvaně na férovku říct, jak moc na dně jste? Jak vaše restartovací komunita vnímá ženy? Jak vnímá ženské, které jsou za tím doma, nemají zrovna babinec, a řeší tyto věci mnohdy za vás?

Slavomír Černý: Ano. My vedeme chlapy k tomu, aby byli chlapy, a tyto věci řešili. Aby neutíkali, aby toto téma se ženou otevřeli. Protože muži často dělají to, že od těchto témat utíkají, protože tam vidí rozohněnou ženskou, která vyčítá. A je to začarovaný kruh. A chlapi, kteří už jsou u nás v komunitě déle, už vnímají, že ta ženská fakt není tak hrozná, už vnímají, proč ta žena často vyčítá a proč je ta ženská často rozladěná, už vnímají, proč ta ženská s nimi často nechce spát. Chlapi, kteří jsou nováčci, si v módu oběti často říkají: „A co žena? Vždyť žena by měla něco dělat. A žena. A žena...“

A já to vnímám jako skleněný strop, který chlapi nad sebou mají, protože se nedokážou posunout, protože jsou v módu obviňování a čekání, až žena něco udělá. Jsou jako malí kluci. Jako když malý klouček čeká, až mu maminka řekne: „Honzíku, běž si umýt ruce. Honzíku, můžeš se jít osprchovat. Honzíku, už by sis měl udělat domácí úkoly.“ Jenže to je vlastně energie malého kluka. A my jim říkáme: „Hele, musíš se fakt pochlapit. Hele. Vem si fakt kalhoty, vezmi si fakt koule, čapni je, a běž s ní toto téma řešit. Přestaň od toho utíkat.“ Ale bohužel spousta mužů, zvláště když přijdou k nám do komunity – kde máme skupinu „Táta, který má doma klid“, kde teď už máme nějakých osm tisíc chlapů – každý den píše x příspěvků o tom, jak se jim to rozpadá, protože to často nechali vyhnívat. Neřešili. Utíkali.

Martina: Ano, to jsem ráda, že o tom mluvíte, protože...

Slavomír Černý: A to je ten problém.

Martina: Nechat věci „vyhnívat“, však ono to nějak dopadne. To mi přijde pro současného muže téměř symptomatické.

Slavomír Černý: Ale to je problém právě ve výchově, protože spousta dospělých mužů ještě žije v módu chlapečka, protože maminka hudrovala, ale zároveň na toho chlapečka nadávala, a současně mu připravila svačinu. Ona mu vyčítá, že ve škole neudělal úkol, nebo někde rozbil okno, ale zároveň mu připravovala tašku do školy, takže chlapeček žil v tom, že žena furt hudruje, furt nadává, ale furt mu tyto věci udělá.

Martina: Koukám, že pořád máte viníka, ačkoliv se scházíte s chlapci, a restartujete. Pořád. Ale já vám rozumím. Jasně.

Slavomír Černý: Pochopit příčinu. A tento model si spousta mužů bere do dospělosti. A z počátku to je všechno hezké – na začátku vztahu. A já si kladu otázku: Jak to, že na začátku vztahu to je všechno hezké? Srdíčka zamilovaných, hledáme místa pro milování – a za 5, 10, 15 let jsou to rozvody, rozpory, hledání viníka, a v podstatě se rozpadají rodiny. A já si kladu otázku: Co je mezi tím? Muži to velice často nechávají vyhnívat, tato témata neřeší, neví, jak to řešit, a velice často obviňují ženu.

A zase, když mluvím s ženami – protože mi denně píšou mraky žen, protože něco pořád publikuji – tak si ženy stěžují na muže. A je to zase začarovaný kruh. A my vedeme chlapy k tomu, aby z tohoto začarovaného kruhu vystoupili, přestali obviňovat ženy, a psychicky zesílili. To znamená, aby odstranili strach a aby odpustili. Aby nevyčítali, aby se fakt nebáli toto téma otevřít, aby ho nenechali vyhnívat, aby to okamžitě řešili. Aby se zajímali o ženu, aby začali pracovat s ženskými výčitkami. Aby dokázali tvořit bezpečný prostor, otevřeli téma, posunuli téma, uzavřeli téma. Aby byli fakt oporou. A to jsou naprosto zásadní věci, aby doma byla, a fungovala pohoda. Protože chlapi často chtějí mít doma klid, ale dělají všechno proto, aby

klid neměli. A to zase není jejich chyba. Nejsou špatní, jenom nevědí – jak. Proto o tom v chlapské komunitě mluvíme, a ukazujeme chlapské vzory, které už to dokázaly.

Všechny příspěvky s Slavomír Černý

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.